

tingimisteta kondateerida. Ma arvan muudugi Dagmar Parmast (Sanna Clabari) ja Alfred Sällikut.

Neiu Parmast nägin ja kuulsin teispäeva õhtul alles esimest korda. Tema kohta on kütem ohtus juba tehtud ja mul ei jää muud üle, kui sellele alla kriipsutada. Seda on kerge teha, sest neiu Parmas kui laulja ja näitleja on tahtlemata kõrgel määral sümpaatlik ja kasulik jõud. Ta meeldib, hästi koolitatud heales ja korrektis, tagasihoidlikus mängus, liigutustes ja huvitavas miimikas tundub intelligent, distsiplin ja efekti põlgamine, mis meie näitelaval muudu haruldane. Raiguti, üffikutes detailides, puudub ta etteandes küll veel tarvilik „teravus“, nagu ei oleks ettevalmistus täiste lõpule viidud; aga see ei ole siiski eraldi etteheide temale, vaid maksab „Estonias“ enamaste kõigi opretti-ettekannete kohta, mis ruttamise ja — selle tagajärjel — peoliskaudsuse märki kannavad.

Neiu Parmase partneriks oli Priõ Saarnio (krahv Danilo), selle efinemises ülekarne poathos ja kalduvus traagikasse, filma ja kõrwa torjab. Danilo peab vähem „kangelane“ olema ja enam elumehelik. Niiuguste liigutuste ja „kõrge“ kõnetiiliga, nagu neid hr. Saarnio näib armastawat, ei ole Magimi juures midagi peale hakata. Hr. Saarnio heale ja muusikalise mõimise kohta on raske ühefordse kuulamise järele midagi kindlat ütelda.

Vanematest jõududest meeldis, nagu juba öeldud, iseäranis hr. Sällik, kes õige meeldib Rossillon oli. Ta armastab heade tagajärgedega proua Maddyt (Balencienne), ilma aga et wiist kellegis oleks armukadedust äratanud. Sest proua Maddyt ei kõlba Balencienne osa. See nduab paremat, enam haritud healt ja „salongi-mõimulist“ näitlejat.

Jääb järele veel hr. Pinnat nimetada, kes operetti õige korralikult ja rahulolewalt oli näitelawale seadnud ja Pentevedro saadikuna ise ülihuwitaw ja „ümarguselt väljatõetatud“ operettidiplomat oli. Hr. Purnim oli talle kõigiti määriliseks kantseleiametnikuks. Operetti muusikaline osa kandis hr. Kulli hoolla töö ja asjatundmise jälgesid.

Lõpuks veel üks märkus, mille esiteks juba neiu Parmasest kõneledes tein, kuid mida üleüldises mõttes fordama peab: puudub teravus, selgus. Ma istusin neljandas reas, aga mulle jäi paljugi segaselt ja tumedaks, mis näitelawal kõneldi ja lauldi. Nagu oleks tuulehoog mõnikord teksti ja helid ära pühkinud. Mõndagi pidi nagu läbi udu aimama. See segab ja teeb närtwiiliks.

Publikumi oli ülirohkeste. Annetati illesid, aga mulle jäi arusaamata, kas neiu Parmasele wdi hr. Saarniole.

Wastutaw toimetaja R. Berendsen.

Wäljaandja Eesti Kirjastuse-Otsustus „Nõuolu“.
Дозволено военному Цензурою.

Kunst ja kirjandus.

Läno õhtul korraldusse „Estonias“ G. Lehari ilusat operetti „Lõbus Iest“. Homme õhtul on rahwaetendus; mängitakse Jõrgenioni pärandus“.

„Lõbus Iest“ Peale „Mamsel Nitouche“ ja „Lõbusa abielumehe“ oli see paljumängijaw operetti esimene ilus, moodne operetti käesolewal hooajal. Ta ei ole „Estonia“ repertuaris uudis, aga teda wdiib ja tahab siiski jälle uueste näha ja — enam veel — kuulata. Sest need ilusad wiisid, mis Lehari rikkaks teinud ja paljudki festpärased draamatirjanikud wosjeks jätnud, ei wamane. Neis on seda, mida praegusel ajal wõrdlemisi raske on saada — joomastawat. Need on — muusikaline wabywein, aga nad ei too, õnneks, pohmelust. Iseäranis veel siis, kui neid hästi lauldaske.

Wimast wdiib sellefordse esietenduse puhul iseäranis paari solisti juures ilma suurema